זומזומיה

כתב מ. פליאצקובסקיי
צייר ב. סוטייב

אף אחד לא אהב את הדבורה זומזומיה כי היא התנהגה לא יפה. כולם נרתעו ממנה. כלומר - למה לתקוע את האף לעניינים של אחרים? והיא עשתה כך תמיד. הארנב כרובי אכל חסה בגינה - היא כעסה עליו. פרפרים צבעוניים רקדו באוויר פולקה, וואלס וריקודים אחרים - זה לא מצא חן בעיניה. פיל ללוש ניגן במפוחית - אמרה שהוא מזייף. אז בוודאי בעצמכם תבינו אותם.
ביום ראשון, לא, כנראה ביום שלישי או אולי ביום חמישי, הנמר פספסי ישב בכיסא נוח תחת עץ בננה גדול, קרא

בספר עבה ושתה מיץ תפוזים.
צריך להסביר שהנמר פספסי לקח בספרייה מקומית את כל הספרים לפי הסדר, כי הוא למד לקרוא רק לפני זמן קצר והתעניין מאוד בכל מה שכתוב בספרים. ובמיוחד הוא אהב לקרוא ספרים מצחיקים. כשקרא כאלה הוא תמיד צחק

מאוד. וביום שבו מדובר הוא קרא ספר משעשע במיוחד. הוא נהנה וצחק כל כך שדמעות זלגו מעיניו והפסים שעל עורו רקדו ממש.
והדבורה זומזומיה עברה לידו. היא שמעה איך פספסי צוחק והתיישבה על משענת הכסא שלו.
פספסי לא הרגיש בזומזומיה. קורא.

מקפץ בכסא מרוב נחת. הרגיזה את זומזומיה ההנאה של מישהו אחר והיא התחילה לעוף סביב לפספסי ולזמזם.
עכשיו הנמר הרגיש בה ושאל "למה את עפה כאן מסביב? אין לך מקום אחר, או מה?"
"אני רוצה לעקוץ אותך" ענתה זומזומיה.
"לעקוץ? מה זה?"
"זה - שיכאב לך!"
"ולמה את רוצה להכאיב לי?" שאל פספסי "האם הטרדתי אותך?"
"אעקוץ אותך כי לא מוצא חן בעיניי.. הצחוק שלך!"
"ואולי גם בעיניי לא מוצא חן איך את מזמזמת לי ליד האוזן! האם הזמנתי אותך להתארח אצלי?"
"נכון, לא הזמנת. ואותי אף אחד לא מזמין."
"אא, זה לא טוב. כלומר אין לך חברים."

"למה לי חברים! אם ארצה אבוא לבקר בלי כל הזמנה."
"זה לא יפה."
"הנה, נמצא מי שיודע מה יפה! עכשיו אעקוץ אותך באף!"
זומזומיה ניסתה להתנפל על פספסי והוא רק נפנף בכפותיו ונהם. ויחד עם זאת חשב - איך ללמד לקח את זומזומיה.
בסוף החליט ואמר "שמעי-נא זומזומיה! אל תעקצי אותי. אם תבואי לבקר אצלי, אארח אותך יפה."
"זה דבר אחר" שמחה זומזומיה.
"ומה את אוהבת?" שאל הנמר.
"אני אוהבת סוכר!"
"סוכר? בבקשה! תכף אביא."
"והוא לא שיקר אלא הוציא מיד כמה חתיכות סוכר ושם על השולחן. זומזומיה ראתה את הדבר המתוק ומרוב גרגרנות שכחה מכל העולם. אפילו תודה לא אמרה לפספסי אלא התנפלה על הסוכר. והנמר לא חיכה. מיד לקח מהשולחן את הכוס הריקה שממנה שתה קודם מיץ

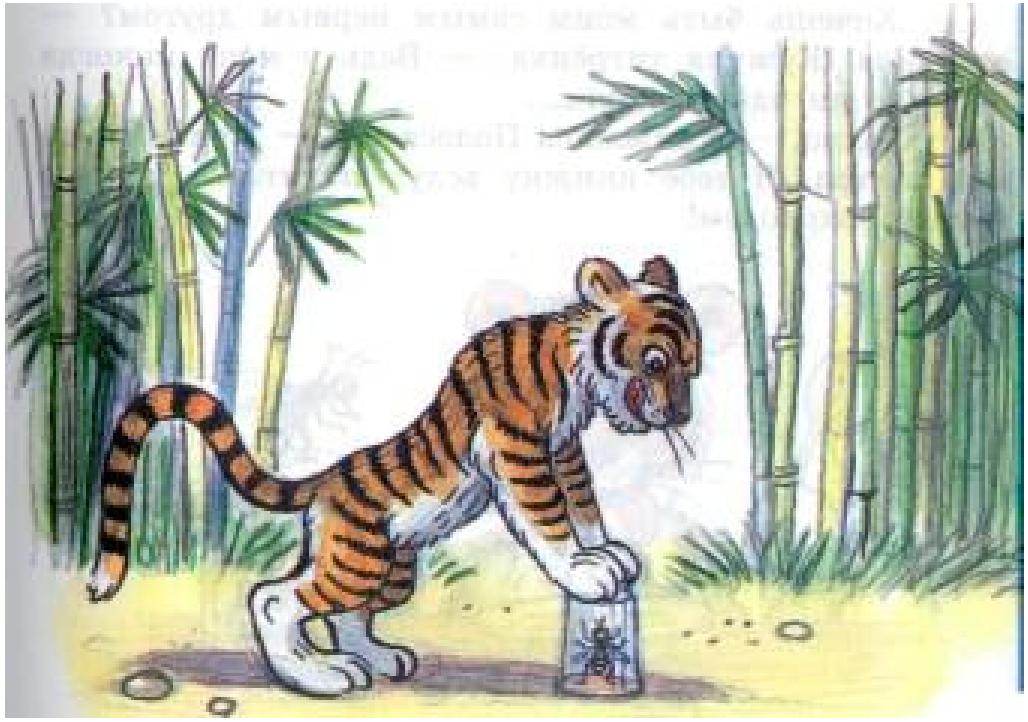

תפוזים, התגנב אל זומזומיה וכיסה אותה בכוס. זומזומיה מצא את עצמה תחת כיפת זכוכית שקופה. היא הבינה שנפלה

למלכודת, שרקה, זמזמה אבל לא ניתן היה לשמוע אותה.
פספסי נירגע. הוא התיישב שוב בכיסא וחזר לקרוא בספר. קורא, צוחק עוד יותר מקודם. לא סתם נוצר בספרייה תור ארוך של מבקשים את הספר הזה.
תשאלו - איך נגמר הסיפור? הוא נגמר טוב. לפספסי היה אופי טוב. הוא ריחם על זומזומיה ושחרר אותה.
"עופי" אמר לה "אבל אם שוב תתחילי להפריע לי או לחברים שלי, אלמד אותך לקח שלא תשכחי! ואת נסי להתחבר עם מישהו..
וכאן זומזומיה התחילה להתבייש, כי פספסי סלח לה ולא נעלב, למרות שהוא חזק ממנה בהרבה.
"אולי תסכים להיות החבר הראשון שלי?" שאלה דבורה את הנמר "הרי לא היו לי עד עכשיו בכלל חברים..."

"טוב" הסכים פספסי "בואי אלי מחר. אקרא לך מהספר ונצחק ביחד."